Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΟΤΕ ὁ βρυκόλακας γέλασε ἄγρια καὶ μοῦ φώναξε μὲ σφιγμένα τὰ δόντια :

— Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου σου πλησιάζει!...

Ἔβγαλα ἀμέσως τὸ χρυσὸ σταυρὸ ποὺ κρεμασμένο στὸ λαιμό μου καὶ τὸν φίλησα. Ὁ βρυκόλακας ἔτριζε τώρα τὰ δόντια του, λυσσοῦσε. Καὶ σὲ λίγο ἄρχισε πάλι νἀρχεται γύρω ἀπ' τὸ μέρος ποὺ βρισκόμουν, κρατῶντας πάντα τὴν ἴδια ἀπόσταση.

Δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὸ φέρσιμό του αὐτό. Γιατὶ στριφογύριζε ἔτσι ; Γιατὶ δὲν ριχνόταν ἐπάνω μου ; Τί τὸν κρατοῦσε μακριά μου ;

Ἀπ' τὴν ἀπορία αὐτὴ μ' ἔβγαλε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ βρυκόλακας.

— Σκυλῆρι, μοῦ φώναξε μὲ τὴ στριγγὴ φωνή του, ἀπομακρύνσου λοιπόν, ἂν τολμᾶς, ἀπ' τὸ μνῆμα αὐτό. Ἤρθες στὸν πύργο μου νὰ μ' ἀνταμώσης. Νᾶμαι !.... Ἔλα κοντά μου, σκύλε !

Προσταθοῦσα μέσα στὸ σκοτάδι νὰ διακρίνω τὰ χαρακτηριστικά του, μὰ δὲν μποροῦσα. Μοῦχε κάνει ἐντύπωση ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν ἀντίκρυσα στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως ἡ λεπτή του σιλουέττα. Κι' ὅμως τὸν φανταζόμουν πιὸ σωματώδη, πιὸ γερασμένο. Ὅσοι τὸν εἶχαν δεῖ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, βεβαίωναν πὼς ὁ κόμης Δράκουλας ἦταν πάνω ἀπὸ πενῆντα χρόνων. Αὐτὴ τὴν ἡλικία εἶχε δηλαδὴ ὅταν πέθανε καὶ βρυκολάκιασε καὶ τὴν διατηροῦσε ἐπὶ αἰῶνες ὡς ζώνεκρος. Πῶς λοιπὸν εἶχε ξανανειώσει ; Αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀκόμα μυστήριο γιὰ μένα.

Ὡστόσο, ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω, ὄχι μὲ λίγη ἀνακούφισι, ὅτι ὁ βρυκόλακας δὲν τολμοῦσε νὰ μὲ πλησιάση, ὄχι ἐξ αἰτίας τῶν φυλακτῶν μου, ἀλλὰ τοῦ μνήματος, πάνω στὸ ὁποῖο καθόμουν.

Τίνος ἁγίου ἀνθρώπου ἦταν τὸ μνῆμα αὐτό ; Ποιοῦ ἁγίου τὸ σκήνωμα ἐσκέπαζε ἡ πλάκα στὴν ὁποία ἐντελῶς τυχαίως εἶχα καθήσει; Δὲν μποροῦσα νὰ τὸ ξέρω, ὡστόσο ὅμως ἔκανα τὸ σταυρό μου κι' εὐχαρίστησα τὸ Θεὸ ἐκ βάθους ψυχῆς γιὰ τὴ σωτηρία μου.

Ὁ βρυκόλακας, βλέποντάς με νὰ σταυροκοπιοῦμαι, εἶχε ἐρεθιστεῖ τρομερά, ἔτριζε τὰ δόντια του καὶ γρύλλιζε σὰν ἀγρίμι.

Μ' ἔβριζε, μὲ προκαλοῦσε, μὲ φοβέριζε. Σουλάτσαρε πάνω-κάτω φρενιασμένος. Μοῦδειχνε τὴ γροθιά του καὶ μούγκριζε :

— Θραστίμι, αἷμα μαγαρισμένο, κατάρα κι' ὀργὴ τοῦ διαβόλου, ἔλα λοιπόν, τόλμησε πειναλέο τσακάλι νὰ μὲ πλησιάσης... Νομίζεις πὼς θὰ ξεφύγης ; Χά !... Θὰ σὲ καταπιῆ καὶ σένα ἡ Κόλασι, σκουλῆρι !...

Δὲν τοῦδινα ἀπάντησι. Προσευχόμουν μὲ τὸ τουφέκι στὰ χέρια καὶ περίμενα νὰ ξημερώση. Γύρω ἀπ' τὸ ἐρείπιο οἱ λύκοι, ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου τους, οὐρλιάζανε ἄγρια. Μονάχα ὁ δύστυχος σύντροφός μου δὲν ἀκουγότανε. Τί νἄχε ἀπογίνει ὁ πιστός μου Δημήτρης ; Νὰ τὸν εἶχε πραγματικῶς στὰ χέρια του ὁ ἀπαίσιος βρυκόλακας ;

Παρακολουθοῦσα τ' ἀστέρια γιὰ νὰ μαντεύω τὴν ὥρα. Περίμενα τὴν αὐγὴ μ' ἀγωνία. Περνοῦσαν τόσο ἀργὰ τὰ δευτερόλεπτα αὐτὴ τὴν καταραμένη νύχτα !

Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα —ὅπως κατάλαβα ἀπ' τ' ἀστέρια— ὁ βρυκόλακας μοῦριξε ἕνα βλέμμα γεμᾶτο μῖσος καὶ πήδησε ἔξω ἀπὸ τὴ μάντρα. Ποῦ πήγαινε ; Αὐτὸ μ' ἀνησύχησε. Εἶχα τεντώσει τ' αὐτιά μου κι' ἀφουγκραζόμουν...

Οἱ λύκοι ἔσκουξαν ἔξφνα πιὸ δυνατά. Βρυκόταν ἀνάμεσά τους. Ἄκουσα τὴ φωνή του νὰ τοὺς προστάζη νὰ ἡσυχάσουν καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔγινε ἀπόλυτη ἡσυχία.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Τί ξαφνικὴ συμφορὰ μὲ περίμενε ;

Εἶχα σηκωθεῖ ὄρθιος καὶ προσταθοῦσα ν' ἀκούσω καὶ τὸν ἐλάχιστο θόρυβο, ὅταν ἔξφνα μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας, ἕνα οὐρλιαχτὸ πόνου, τάραξε τὴ λιγόστιγμη μουγκαμάρα τῆς νύχτας.

— Ὤ !... Ὤ !... Ὠώώώώώώώ !....

Μοῦ κόπηκε ἡ πνοή, ἀνατρίχιασα ὅλος, λιθήκανε τὰ γόνατά μου... Θεέ μου... Θεέ μου !... Γνώρισα ἀμέσως τὴν κραυγὴ αὐτή. Ἦταν ὁ Δημήτρης, ἦταν ὁ δυστυχισμένος σύντροφός μου. Ὁ βδελυρὸς βρυκόλακας τὸν εἶχε πραγματικῶς στὰ χέρια του. Τὸν βασάνιζε.... Τὸν ἔπνιγε ἴσως, γιὰ νὰ φωνάζη ἔτσι.

Χωρὶς νὰ ξέρω πειὰ τί κάνω, ἔσφιξα τὸ ὅπλο στὰ χέρια μου κι' ὥρμησα νὰ πηδήξω ἔξω ἀπ' τὴ μάντρα. Εἶχα μισανέβη πάνω σ' αὐτὴ καὶ τοιμαζόμουν νὰ πηδήσω κάτω, ὅταν ἔξαφνα ἀντίκρυσα τὸ κοπάδι τῶν λύκων, ποὺ μὲ κύτταζε καὶ περίμενε νὰ μὲ καταφαγωμαστιάση, ἀντίκρυσα τὰ μάτια τοῦ βρυκόλακα νὰ λάμπουν μέσα στὸ σκοτάδι, γεμᾶτα κακία καὶ μῖσος.

Κατάλαβα τότε ἀμέσως τὸ λάθος μου, κατάλαβα τί γκάφα πήγαινα νὰ κάμω καί, χωρὶς νὰ χάσω καιρό, πήδησα πάλι κάτω κι' ἔτρεξα κοντὰ στὸ μνῆμα, τὸ ὁποῖο ἦταν γιὰ μένα ἡ μόνη ἀσφάλεια τὴ νύχτα αὐτὴ τοῦ τρόμου καὶ τοῦ ὀλέθρου.

Συγχρόνως σχεδὸν ἄκουσα τὸ βρυκόλακα νὰ βλαστημᾶη μὲ λύσσα. Τὸ σχέδιό του εἶχε ἀποτύχει. Ἔχοντας τὸν ταλαίπωρο Δημήτρη στὰ χέρια του, σκέφτηκε νὰ μὲ παραούρη μακρυὰ ἀπ' τὸ μνῆμα, βασανίζοντάς τον. Ἔλπιζε πὼς ἀκούγοντας τὶς κραυγὲς τοῦ συντρόφου μου, θἄτρεχα νὰ τὸν βοηθήσω. Μὰ δὲν ἔκανα τὸ ὀλέθριο κι' ἀνεπανόρθωτο αὐτὸ λάθος. Ἂν πηδοῦσα ἔξω, θἄμουν χαμένος. Ὅπως εἶχαν τὰ πράγματα, δὲν μποροῦσα νὰ βοηθήσω τὸ σύντροφό μου. Τὸ φρονιμώτερο ἦταν νὰ μείνω στὸ μέρος ποὺ βρισκόμουν, ὑπὸ τὴ σκέπη τοῦ Θεοῦ, ὥσπου νὰ ξημερώση. Καὶ τότε πειὰ δὲν θὰ γύριζα στὴν ἔπαυλι, ἂν δὲν ἐλευθέρωνα τὸ σύντροφό μου ἀπ' τὰ νύχια τοῦ βρυκόλακα. Ἀρκετὰ νὰ τὸν πρόφταινα ζωντανό, ἀρκεῖ νὰ μὴν τὸν θανάτωνε τὸ ἀπαίσιο τέρας.

Πέρασε ἀρκετὴ ὥρα χωρὶς νὰ ξαναπαρουσιαστῆ ὁ βρυκόλακας. Ποῦ βρισκόταν ἄραγε καὶ τί ἔκανε ; Τί νέα παγίδα μοῦστηνε ;

Ξαφνικὰ οἱ λύκοι οὐρλιάξανε ὅλοι μαζὶ καὶ τὸν εἶδα νὰ προβάλη ἀπ' τὸν τοῖχο. Πήδησε κάτω, σταθῆκε, ὅπως καὶ πρίν, σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση καὶ μοῦριξε κάτι ποὺ βρόντησε δυνατὰ καθὼς ἔπεσε πάνω στὴν πλάκα τοῦ μνήματος.

Μὴ θέλοντας νὰ στρέψω ἀλλοῦ τὴν προσοχή μου, οὔτε γύρισα νὰ δῶ τί μοῦχε ρίξει. Τὸν κύτταζα μόνον, τὸν κύτταζα προσεκτικὰ κι' ἡ καρδιά μου σπιωταροῦσε....

... ...

Καὶ τώρα ποὺ γράφω τὶς σελίδες αὐτές, πνίγουμαι κι' ἀγωνιῶ... Ὁ θάνατος εἶνε κοντά μου...

— Θεέ !... Θεὲ τῶν οὐρανῶν, ἔλεος !....

Ἀνοίγω τὸ ποικάμισό μου καὶ μάταια ζητάω ν' ἀναπνεύσω. Διποθυμῶ, ξαπόρχουμαι σὲ λίγο στὶς αἰσθήσεις μου καὶ συνεχίζω....

... ...

Βέβαως πειὰ πὼς ὁ βρυκόλακας δὲν τολμοῦσε νὰ μὲ πλησιάση, κύτταζα νὰ δῶ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶχε ρίξει...

Τὸ πῆρα στὰ χέρια μου κι' ἐπειδὴ τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύ, τὸ πασκάτεψα γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ προσοχή.

— Τί φρίκη, Θεέ μου !...

Ἦταν τὸ κρανίο τοῦ δυστυχισμένου μου ἀλόγου...

Οἱ λύκοι τοῦ εἶχαν ἐπιτεθεῖ μέσα στὸ ἐρείπιο καὶ τὸ εἶχαν κατασπαράξει. Δὲν τοῦ εἶχαν ἀφήσει παρὰ μονάχα τὰ κόκκαλά του...

Φτωχὸ καὶ πιστὸ ζῶο !...

Ἐνῶ ἔκανα τὶς θλιβερὲς αὐτὲς σκέψεις, ὁ βρυκόλακας μοῦ φώναξε :

— Καὶ τὸ δικό σου κρανίο θὰ καταντήση ἔτσι, σκύλε τῶν πόλεων ! Οἱ λύκοι θὰ φᾶνε τὶς σάρκες σου. Τὰ κόκκαλά σου θ' ἀσπρίσουν καὶ θὰ σαπίσουν κάτω ἀπ' τὸν ἄδειο οὐρανό, δαρμένα ἀπ' τὶς βροχὲς καὶ τὶς μπόρες...

Ἔξαφνα ἕνας πετεινὸς λάλησε κάπου μακρυά, πολὺ μακρυά. Τὸ λάλημά του ἦταν σὰν χαιρετισμὸς τῆς αὐγῆς ποὺ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ρθῆ.

Ἀνάσανα μ' ἀνακούφισι.

Ὁ βρυκόλακας σήκωσε τὴ γροθιά του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μουρμούρισε κάτι ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

Ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου κι' ἔκανε νὰ ὁρμήση ἐπάνω μου. Μὰ πρὶν προχωρήση δυὸ—τρία βήματα, μιὰ ἄγνωστη, ἀόρατη, τρομερὴ δύναμι τὸν ἔσπρωξε ἀποτόμως πρὸς τὰ πίσω.

Μάταια ζητάω ν' ἀναπνεύσω. Πνίγομαι κι' ἀγωνιῶ !...

(Ἀκολουθεῖ)